

Свети Петар и Февронија - Дан породице, љубави и верности

У Русији од давнина се на овај дан одавала пошта благоверним Петру и Февронији Муромским – покровитељима супружничке љубави и породичне среће. Горњи дом руског парламента је 2008. године празнику доделио статус Сверуског државног празника и дефинисао његов симбол: белу раду. Подсетимо Руска Православна Црква сваке године додељује медаље за „Љубав и верност“ супружницима који су у заједници најмање 25 година.
ЖИТИЈЕ СВЕТИХ БЛАГОВЕРНИХ

КНЕЗА ПЕТРА И КНЕГИЊЕ ФЕВРОНИЈЕ,

МУРОМСКИХ ЧУДОТВОРАЦА

Пре седамсто година је у нашој Руској земљи живео у граду Мурому млади кнез Петар. Његов отац је управљао Муромском земљом, а када је он умро, његово место је заузео старији Петров брат Павле. Благочестив и кротак је био млади кнез Петар и у свему се покоравео свом старијем брату. Али Петра је задесила веома тешка болест, и млади кнез је дуго патио, док се најзад није појавила избавитељка од болести.

У истој Муромској земљи је живео сиромашни пчелар који је имао ћерку, лепу девојку Февронију; по целој околини је била позната по свом уму. И ето она хтеде да помогне кнезу у његовој несрећи, те док је лечила кнеза Петра, она му се допаде и он по ономе шта је говорила и по њеним поступцима виде каква је то паметна и добра девојка. Допала му се Февронија и због своје лепоте. “Нећу наћи бољу девојку у целој области!” – одлучи кнез и обећа да ће се оженити њоме, али када је оздравио, поче да се размишља о томе да није ваљано да се кнез жени обичном девојком и скоро да је био напустио своје обећање, кад се опет разболи. Февронија га опет излечи. Разуме Петар да треба да испуни своје обећање, да га Сам Бог кажњава због кршења обећања, и ожени се Февронијом.

Умре старији Петров брат, тако да је он морао да управља Муромском земљом. Февронија, пчеларева кћи, постаде кнегиња целе области. Наравно да се ускоро појавило много завидљиваца, нарочито жена. Није се допадало знаменитим бојарима што кнегиња није из чувеног рода, а њихове жене, племкиње бојариње, не хтедоше ни да чују: како да се, забога, оне, жене из знаменитих породица, поклоне њој, простој сељанки! И почели су да клевећу Февронију пред Петром: хтедоше да их раздвоје. Али кнез је са Февронијом живео у миру и слози; колико год да су се бојари трудили да их посвађају, ништа нису успели. У међувремену су млађи Петров брат и његов братанац, син старијег брата Павла, пожелели да заузму место муромског кнеза, а Петра да прогнају. Спојили су се с бојарима који су били незадовољни због кнегиње. Ови бојари су имали велику власт и дешавало се да су управљали и самим кнежевима како су хтели. Тако је било и овде – дошли су код кнеза Петра и рекли му: “Или се разведи од Февроније и пошаљи је у манастир, а ти се ожени девојком из знаменитог рода, или и сам иди из Муром, а ми ћемо да тражимо другог кнеза, а да за кнегињу имамо жену из простог народа нећемо!” Није било лако Петру да остави кнежевску власт, али он је чврсто памтио заповест Господњу о браку: “што је Бог саставио човјек да не раставља... ко отпусти жену своју... и ожени се другом, чини прељубу” (Матеј. 19, 6, 9). Тако је одговорио бојарима: “Мене је Сам Бог спојио са Февронијом, не ваља сад да људи раскидају наш савез. Ако не желите кнегињу, онда вам ни ја без ње нисам кнез, па ми смо – једно тело, једна душа!” И мораде Петар да остави Муром и живи у прогонству. Убрзо су Петар и Февронија сазнали шта је сиромаштво. Понекад би мрачне мисли долазиле у главу Петру: “Ето због жене сам остао и без власти, и без богатства, и без кнежевске титуле...” – помишљао је. А паметна жена која га је волела тешила га је стално нежним речима: “Не жалости се, кнеже! Па Господ је милостив: неће нас оставити у

беди и прогонству”.

Али у Мурому су без Петра настали неред и раздори. Почеле су свађе око тога ко да дође на кнежево место. Једни су били за једног, други за другог; дошло је и до потезања мача, раздор је прешао у рат; многи бојари су били убијени у тим размирицама. Још дуго би се проливала братска крв да се Муромци нису сетили свог законитог кнеза Петра. Схватили су да без њега има доста оних који би желели да буду кнежеви и да реда никад неће бити. Дођоше они код Петра да га моле за опроштај и наговорише га да се врати заједно са кнегињом Февронијом у Муром: добро су знали и њихову мудрост и доброту. Вратише се Петар и Февронија у Муром и почеше да живе као и пре, мирно и срећно. Правично је управљао облашћу Петар: у свему се трудио да се држи правде, али је не мање указивао и милост. А кнегиња му је помагала саветима и добрим делима. Убрзо завољеше Муромци своју кнегињу; тако је нежна и једноставна она била, о сиромасима и просјацима се бринула као права мајка. Нико никад није доживео увреду од ње, није чуо ружну реч. После завршетка својих дневних послова кнез би се прихватао читања Речи Божје, а кнегиња рукодеља или би слушала кнеза. Тако су се они заједно учили вољи Божјој и трудили се да је у свему извршавају, избегавали су гордост и неправедну зараду, поштовали духовна лица и монахе, увек им помагали; проводили су чист, целомудрен живот у суздржавању. И тако поживеше до дубоке старости, не љутећи се једно на друго, и нешто пре смрти примише монаштво. Кнез је тада добио име Давид, а кнегиња Јефросинија.

Једном је преподобна и блажена Февронија везла ликове светих на воздуху за саборни храм Пречисте Богородице. Блажени Петар је послао код ње да јој кажу да му је дошло време да иде Господу. Желећи да заврши воздух, она га замоли да мало сачека. Трипут је позивао он, и трећи пут се блажена заустави, забодје иглу у воздух, обави око ње конач и посла слуге да кажу блаженом Петру да и она умире с њим. И помоливши се обоје предаше свете душе своје у руке Божје 25. дана месеца јуна.

После престављења преподобних, људи нису смели да их сахране у сандуку који су они сами припремили за себе јер су постали монаси и није ваљало да их стављају у исти ковчег. Тело преподобног Давида положише у градску цркву Пресвете Богородице, а тело блажене Јефросиније у приградском Крестовоздвиженском храму. У саборном храму Пресвете Богородице је остао празан њихов сандук. Следећег јутра су оба нова ковчега била празна, а тела светих су нађена да заједно леже у истом сандуку. Још једном су покушали

да их раздвоје, али исто се поновило. После тога више нису смели да дирају њихова тела и сахранили су их поред градске саборне цркве Рођења Пресвете Богородице, како су они сами и заповедили, – у истом сандуку, који је Бог даровао на просвећење и спасење града: они који притичу на раку с моштима с вером добијају изобилно исцељења.

Тако обострана љубав побеђује чак и саму смрт. Господ Бог је прославио праведне супружнике чудесним исцељењима, а Црква их сматра за свете и сваке године празнује успомену на њих 25. јуна/8 јула. Сада се они заједно моле Господу за све супружнике, а нарочито за оне који желе мир у породици.

slovoljubve.com